matte madeſt ärramiñna. Kui ſepärraſt monni maiale läks, ſiis ei tohtind ſe muido ſündida, kui omma Pärriswannema loaga. Ommeti olli neilſinnatstel Pärrispiddajattel melewald, priiks lasta kedda lahtſid, ja neid ka kui lojuſt mũa ja wahhetada.

Keik, kes nenda pärris ollid, arwaſid ennestele ſeſt rasket pölwe ollewad. Ja ſepärraſt ollid nende Pärriswannemad jo monne aia eest ſega katſund nende pölwe tõsta, et nad ennaſt isſe ſeſt õigusſeſt lahti loid neid mũa ja wahhetada. Siiski jäid nende allamad ſedda õhkama, et nad agga ühhes ja ſesſammas waldas omma ello woiſid aiada, liati kui kuulſid, teistes naldades, wallitſusſe poleſt nago parremat luggu ollewad.

Jubba ſepärraſt ſiis — agga keigeennamiste ſepärraſt, et Pärris-wannemad isſe leidſid omma ſüddame tundmisſe wasto ollemaſt, et innimenne teiſe innimesſe pärris on, piddaſid need Moiſawañemad isſekeskis nou, ennaſt ſeſt õigusſeſt, et nende allamad nende pärris piddid ollema, lahti palluda. Ning läkkitaſid ka omma Peawannemat omma Kunninga jure, ſedda non Temma tahtmisſe ette heita.

Seſinnane Kunningas arwas ſedda essite järrele, ja ſiis Temma kinnitas ſedda palumiſt. Ja ſeſt touſis ſe Seädus, et nende walla Rahwas-ſeäl Makonnas, igga Moiſawannema käeſt ennefele wastastikko kaupa möda Maad woiks numada kus kegi agga arwaks parriminne korda ſawad, ning et ka teiad leiwa-wannemattega niſammoti ſeäl ümber kaudo wastastikko kaupa woiſid tehha.

Agga ühtlaſe ſeäti ka Kunninga poleſt, et nemmad mitte keik ühhekorraga, waid, ühheſt märatud aiaſt hakkades, ja ſiis aastuſt aastani, üks ossa awal, Prilaste ſarnatſeks piddi